

РЕШЕНИЕ

№ 1361

гр. София, 02.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ТО VI-17, в публично заседание на шестнадесети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Диляна Господинова

при участието на секретаря Светлана Г. Кръстева
като разгледа докладваното от Диляна Господинова Търговско дело № 20221100900721 по описа за 2022 година

Предявен е иск с правна квалификация чл. 29, предл. 3 ЗТРРЮЛНЦ.

Ищецът - „И., В. и Ко“ ООД, твърди, че е собственик на недвижим имот, находящ се на адрес гр. София, бул. ****. Посочва, че този адрес е вписан в търговския регистър по партидата на ответното дружество като негов адрес на управление. Заявява, че към настоящия момент ответникът „М.Р.“ ЕООД няма канцелария или служители на посочения адрес. Ето защо ищецът счита, че вписването на този адрес в търговския регистър като адрес на управление на дружеството „М.Р.“ ЕООД представлява вписване на несъществуващо обстоятелство. С оглед на изложеното, ищецът моли съдът да признае за установено, че в търговския регистър по партидата на „М.Р.“ ЕООД е вписано несъществуващо обстоятелство, а именно, че седалището и адресът на управление на това дружество е гр. София, бул. ****. Претендира присъждане на направените по делото разноски.

Ответникът - „М.Р.“ ЕООД, не заявява становище по основателността на предявения иск.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и ги обсъди в тяхната съвкупност, както и във връзка със становищата на страните и техните възражения, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Предмет на разглеждане в настоящото производство е предявен установителен иск с правна квалификация чл. 29, ал. 1, предл. 3 ЗТРРЮЛНЦ, с който се иска съдът да признае за установено, че в търговския регистър по партидата на „М.Р.“ ЕООД е вписано несъществуващо обстоятелство.

В чл. 29, ал. 1, предл. 3 ЗТРРЮЛНЦ е предвидено, че всяко лице, което има правен интерес, както и прокурорът, може да предяви иск за установяване несъществуване на вписано обстоятелство. С Тълкувателно решение № 1 от 06.12.2002 г., постановено по тълк.д. № 1/2002 г. на ОСГК на ВКС са дадени задължителни указания, които настоящият съдебен състав трябва да съобрази при определяне на това какво представлява „несъществуващо обстоятелство“, респективно „несъществуване на вписано обстоятелство“ каквато е терминологията, използвана в чл. 29, ал. 1, предл. 3 ЗТРРЮЛНЦ. В тълкувателното решение е посочено, че понятието „несъществуващо обстоятелство“ е въведено в закона само по отношение на подлежащите на вписване такива, като вписване на такова обстоятелство е налице, когато е вписано обстоятелство, което не е възникнало валидно.

Обстоятелството, което ищецът твърди, че е вписано в търговския регистър, без да е валидно възникнало, е това, че седалището и адресът на управление на дружеството „М.Р.“ ЕООД е гр. София, бул. ****.

При извършена от съда служебна проверка за обстоятелствата, вписани в търговския регистър по партида на ответното търговското дружество, се установява, че на 15.12.2015 г. е вписано седалище и адрес на управление на „М.Р.“ ЕООД в гр. София, бул. ****. Вписването на това обстоятелство е извършено с № 20151215155557. Следователно по делото е доказано, че посоченото в исковата молба обстоятелство действително е вписано в търговския регистър. Ето защо и съдът трябва да отговори на въпроса дали от представените в производството доказателства се установява, че то е възникнало към датата на която е извършено вписването с акт на длъжностното лице по регистрация.

В чл. 12, ал. 2 ТЗ е дадена легално определение на понятието „седалище на търговеца“, като е посочено, че това е населеното място, където се намира управлението на дейността му. В чл. 12, ал. 2 ТЗ е дадена дефиниция и на понятието „адрес на търговеца“, съгласно която това е адресът на управлението на дейността му. При тълкуване на тези правни норми се налага изводът, че седалището и адресът на търговеца, които съгласно чл. 115, т. 1 ТЗ са част от задължителното съдържание на дружествения договор и като такива съгласно в чл. 119, ал. 2 ТЗ се вписват в търговския регистър, представляват населеното място и конкретния адрес в това населено място, където се намира управлението на търговеца. Управлението на едно търговско дружество от своя страна предполага наличие на канцелария, офис, където то осъществява дейност. Следователно седалището и адресът на управление на търговеца са населеното място и конкретния адрес в него, на който търговецът поддържа офис, в който осъществява управлението на търговската си дейност. С оглед на това и за да се приеме, че обстоятелството, което е вписано партидата на „М.Р.“ ЕООД, че седалището и адресът му на управление се намират в гр. София, бул. ****, не е валидно възникнало към 15.12.2015 г., трябва да се установи по делото, че към тази дата на посочения адрес търговското дружество не е имало канцелария, в която да се извършва управлението на неговата търговска дейност. Този факт е отрицателен такъв и не подлежи на доказване в гражданския процес, поради което и в тежест на ответника по делото е да

установи положителния факт, който го ползва в процеса, че към 15.12.2015 г. е имал офис на адреса гр. София, бул. ****. По делото обаче от „М.Р.” ЕООД не са представени абсолютно никакви доказателства, от които да се установява, че то е поддържало канцелария, офис на този адрес нито към 15.12.2015 г., нито в който и да е момент след това. Ето защо и за ответното търговско дружество са неблагоприятните последици от неангажиране на достатъчно доказателства и съдът следва да приеме, че към 15.12.2015 г. то не е имало канцелария, в която да е извършвало управлението на дейността си на адреса в гр. София, бул. ****, като то няма такава и към настоящия момент на този адрес. Следователно на посочения адрес не се намира седалището и адреса на управление на „М.Р.” ЕООД и вписването на това в търговския регистър представлява вписване на несъществуващо обстоятелство, което прави предявеният иск с правна квалификация чл. 29, ал. 1, предл. 3 ЗТРРЮЛНЦ основателен.

По присъждане на направените по делото разноски:

С оглед крайния изход на делото и това, че от страна на ищеца е заявено своевременно искане за присъждане на направените в производството разноски, такива му се следват. Доказаха се реално заплатени разходи за водене на делото от тази страна в общ размер от 80 лв. за платена държавна такса за разглеждане на предявения иск.

Така мотивиран Софийски градски съд

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по иск с правно основание чл. 29, ал. 1, предл. 3 ЗТРРЮЛНЦ, предявен от „И., В. и Ко.” ООД, с ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. ****, срещу „М.Р.” ЕООД, с ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. ****, че **обстоятелството, което е вписано на 15.12.2015 г. в Търговския регистър при Агенция по вписванията по партидата на „М.Р.” ЕООД**, че седалището и адреса на управление на дружеството се намират в гр. София, бул. ****, **е несъществуващо.**

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 ГПК „М.Р.” ЕООД да заплати на „И., В. и Ко.” ООД сума в размер на **80 лв. /осемдесет лева/**, представляваща направени разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски апелативен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски градски съд: _____